

[Lone Dybkjær]

Når jeg går lidt ind på spørgsmålet om bestyrelsens ansvarsforflygtigelse, så er det, fordi også SF har det element inde i sine beslutningsforslag, og jeg synes i allerhøjeste grad, at Nordisk Fjer-skandalen viser, at der er tale om, at man prøver på at fralægge sig ansvaret. Jeg er da i øvrigt enig med SF's ordfører, hr. Rahbæk Møller, i, at det er nødvendigt, man har en viden, for at man kan have et ansvar. Det er jo overladt til domstolene at finde ud af, i hvilket omfang bestyrelsen dér havde en viden eller ikke havde en viden, men det, jeg synes er og var lidt påfaldende, det er den hurtige facon, som man trods alt havde med hensyn til at vaske hænder, når det drejede sig om Nordisk Fjer-skandalen.

Jeg synes ikke, hr. Rahbæk Møllers og SF's forslag er de rigtige med hensyn til bestyrelsens ansvar, men jeg synes, det er rigtigt, at vi diskuterer bestyrelsens ansvar og også de muligheder, bestyrelsen har for at have noget at have ansvaret i. Jeg synes, hr. Rahbæk Møller ser lidt væk fra, at bestyrelsen jo i dag rent formelt faktisk har et ansvar, og det er derfor også op til bestyrelsen at lægge nogle retningslinjer for sit eget arbejde og gøre det på en sådan måde, at der ikke opstår en situation som det eksempel, hr. Rahbæk Møller var fremme med, hvor man i den daglige ledelse, direktionen, kan gå meget langt med en fusion, og så kan den faktisk i realiteten blive forelagt bestyrelsen, omtrent dagen før fusionen finder sted.

Det finder hr. Rahbæk Møller ikke acceptabelt. Det finder jeg naturligvis heller ikke acceptabelt, men spørgsmålet er altså, om det ikke er bestyrelsen selv, der skulle have udstukket nogle retningslinjer for sin direktion, som den jo sådan set ansætter. Bestyrelsen ansætter; nu kan direktionen godt være ansat under en tidligere bestyrelse og alt det dér, men formelt er det i hvert fald bestyrelsen, der ansætter direktionen og dermed jo også tilrettelægger de arbejdsfaconer, der skal være gældende i virksomheden.

Derfor synes jeg også, at bestyrelsens måde at arbejde på i sig selv indebærer, at når man har ansvaret, så skal man også udmønte det. Om der så er nogle ting, vi kan gøre, det vil jeg ikke afvise. Jeg synes i hvert fald, vi skal tage diskussionen op, for den er vigtig.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Rahbæk Møller i, at vi sandsynligvis har fået en udvikling, ved at

der er kommet medarbejderrepræsentanter; det har betydet, at bestyrelsen måske er mindre informeret, end bestyrelser var før i tiden, og det var selvfølgelig ikke det, der var meningen; jeg er lige ved at sige tværtimod. Nu er det nok meget forskelligt fra virksomhed til virksomhed, men det er givet, man kan finde eksempler på virksomheder, hvor det er tilfældet.

Det andet, som jeg godt ville tage frem her, er spørgsmålet om revisorafhængigheden, som jeg ikke synes vi har været inde på, men som man i det sidste nummer af Revision og Regnskabsvæsen netop begynder at diskutere. Med det mener jeg, at der jo faktisk, ved at en revisor både kan være sparringspartner for virksomheden og kontrollant, er tale om en dobbeltrolle, som jeg synes vi er nødt til at diskutere om i virkeligheden er acceptabel. Kan en revisor, der faktisk også er sparringspartner, i virkeligheden samtidig være offentlighedens kontrollant for den pågældende virksomhed? Det føler jeg ikke. Hr. Erling Olsen gav mig eksemplet om, hvornår man har forestillet sig at en dommer samtidig var træner for det ene af holdene, og det er jo lidt den samme situation, som vi kan have i forbindelse med revisoren og den dobbeltrolle, revisoren kan have i forbindelse med den pågældende virksomhed.

Hertil kommer, at det jo ikke kan nytte noget, at vi skjuler, at revisoren også er økonomisk afhængig af virksomheden. Hvis revisoren f.eks. kommer og fremlægger et regnskab kritisk, så har vi eksempler på – jeg tror, vi alle kender dem – at bestyrelsen siger, at det vil man ikke acceptere, og hvis revisionen fastholder bemærkningerne på den og den måde, så er man ikke revisor for det pågældende firma mere. Det er klart noget, vi ikke kan bevise, det ved jeg godt, men derfor kan vi godt vide, at det eksisterer.

Dér er der altså også tale om en revisorafhængighed, selvfølgelig økonomisk afhængighed af den pågældende virksomhed, som gør, at man kan spørge sig selv, i hvilket omfang man er i stand til at være offentlighedens, eller hvad vi nu skal kalde det, repræsentant i denne sammenhæng. Under alle omstændigheder kunne man godt diskutere spørgsmålet, navnlig når der er tale om revisorer, der kun er revisorer for et enkelt eller få firmaer, hvor det uden videre er helt åbenbart, at man kommer i en stærk afhængighed.